

Karl Arne Blom

MEED
ANDRA
ÖGÖN

Karl Arne Blom

MED
ANDRA
ÖGON

 SAGA
EGAMONT

MED ANDRA ÖGON
Karl Arne Blom

SAGA EGMONT

Med andra ögon

Copyright © 1987, 2018 Karl Arne Blom och Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711707067

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Den här boken tillägnas vännen
Hillary Waugh - en stor författare
som betytt så mycket för genren

De i boken förekommande personerna har inte tecknats efter levande förebilder. Himmelsholm existerar inte i verkligheten, men den småländska staden Nässjö har fått stå modell som geografisk utgångspunkt. De händelser som beskrivs i boken bygger till vissa delar på autentiska fall.

Författaren

Human kind cannot stand
too much reality.

T. S. ELIOT

Mer finns i himmel och på jord, Horatio,
än någonsin filosofin har drömt om.

WILLIAM SHAKESPEARE

(Hamlet 1,5)

Det första försvinnandet

1

Söndagen den tjugonde juli 1980 klockan tre minuter över sex på morgonen skrek en yngling nästan hysteriskt i porttelefonen utanför polisstationen i Himmejsholm:

- Hjälp mej, hjälp mej! Ni måste hjälpa mej! Det är rymdvarelser som rövat bort honom!

Polisman Torgny Swärd, som satt vakthavande på stationen, hoppade högt då rösten ekade ut i rummet genom högtalaren på väggen. Han hade småslumrande halvlegat i en fåtölj. Det hade varit en lugn natt, ingenting att göra sedan han gått på kvällen före.

Hans båda kolleger på skiftet hade åkt de rutinmässiga bevakningsrundorna i patrullbilen när de inte varit inne på stationen och druckit kaffe och tillsammans hjälpt varandra alla tre med att få tiden att gå. Just nu var de ute och körde, sista rundan innan dagskiftet gick på klockan sju. Så Swärd satt ensam på stationen. Han hade förlorat sju kronor i poker vid pausen klockan fyra.

Han kom snabbt på fötter, såg sig förvirrad omkring och blinkade.

- Men öppna då! Släpp in mej!

- Ja, ja, muttrade Swärd och gick bort till fönstret och öppnade det.

Han lutade sig ut och fick syn på ynglingen som stod där utanför, framåtlutad med handflatorna mot den rappade ytterväggen och munnen bara någon halvdecimeter från porttelefonens mikrofon.

Pojken hade rött halvlångt hår, som var lite krulligt. Han var klädd i vita jeans och blå jacka med dragkedja. Han hade en vit polotröja på sig. På fötterna blå gymnastikskor.

- Vad gäller det? frågade Swärd.

Pojken vände sig om.

Swärd ryckte till då han fick syn på hans ansikte. Alldeles kritvitt och pannan blänkande svettig.

Pojken såg vettskrämd ut.

- Öpp ... öpp ... öppna dörren. Ni måste hjälpa mig, vädjade han med en röst som knappt bar längre. Dom måste ha tagit honom!

- Lugn nu, sa Swärd med sin djupa, mullrande småländska basstämma. Jag ska öppna dörren, så får du komma in och berätta vad det är som hänt.

Han drog igen fönstret innan han gick bort till den vita knappen på väggen vid mottagningsdisken. Han tryckte till på knappen och sedan gick han åt höger för att gå ut i trapphuset och möta pojken.

Pojken hörde hur det knäppte till i låset, hur det liksom sjöng lite i det. Han kände på dörren. Det klickade till i låset då han öppnade den. Så steg han innanför. Dörren drogs igen och stängdes. Det dånade till i det nakna trapphuset med trappsteg av marmor och blåmålade kala väggar. Han höll om ledstången av metall då han gick uppför halvtrappan till första våningen.

I samma ögonblick som han nådde upp till trappavsatsen öppnade Swärd glasdörren in till ordningspolisens

avdelning.

- Kom in här, sa Swärd, så får du berätta vad det är som hänt.

Swärd placerade pojken på en besöksstol vid skrivbordet och slog sig själv ned i vippstolen, vars klädsel började se ganska skamfilad ut, nött av åtskilliga vakhavandes bakar.

Det var inte bara stolen som behövde renoveras på polisstationen. Mycket av möblemanget var hårt slitet och väggarna formligen ropade efter nya tapeter. Men det var inte budgeterat några genomgripande åtgärder förrän till nästa sommar. De ekonomiska ramarna tillät bara att det absolut akuta gjordes vid. Det var tveksamt ifall fortfarande sittbara skrivbordsstolar räknades dit.

Swärd tog cigarrettpaketet ur uniformsskjortans bröstficka, skakade fram några cigaretter och höll erbjudande fram paketet. Pojken ruskade hårt på huvudet.

Swärd tog en själv, satt och rullade den mellan fingrarna innan han stack den i munnen och omsorgsfullt tände med en tändsticka, som han sedan lika omsorgsfullt skakade tills den slocknade.

- Om du skulle ta och berätta nu, sa han. Lugnt och sammanhängande.

Han var inte riktigt säker på att han inte höll på att falla offer för något slags skämt. Det var det där med *rymdvarelser* som fick honom att undra. Han hade visserligen bara uppfattat ordet halvt medvetet, men han visste att pojken sagt det.

Fast när han satt där och såg på den rödhåriga ynglingen fick han inte något intryck av att han var medagerande i iscensättandet av ett skämt med polisen. Pojken såg

genuint förskrämd ut. Och Swärd tänkte: om det är som han spelar, då gör han det min själ bra.

Pojken föreföll äkta rädd.

Men skenet kan bedra. Och Swärd var försiktig sedan den gången han under tjänstgöring i Göteborg på grund av ett kortare förordnande blivit något av en legend inom göteborgspolisen.

De talade fortfarande om det där. Det visste han. Hur några chalmerister hade fått polisman Torgny Swärd att framstå som den mest godtrogne och lättlurade polis som någonsin spämt ett koppel på sig.

Han försökte låta bli att tänka på det, men rodnade fortfarande varenda gång det dök upp i tankarna.

Den rödhårige pojken berättade om vad som hade hänt. Till en början var redogörelsen ganska osammanhängande och innebörden i det han sa gjorde inte det hela lättbegripligare. Men efter hand lugnade han sig något och det blev lättare för Swärd att hänga med. Han lyssnade med stigande förvåning och klentrogenhet.

- Hör du, sa han då pojken var klar. Driver du med mej?

Ynglingen såg på honom med förorättad min, som avspeglade såväl irritation som besvikelse över att polismannen inte föreföll sätta tilltro till det han berättat.

Han suckade.

- Jag vet att det låter ... vansinnigt, sa han. Men det är faktiskt sant.

Han slog ut med armarna i en uppgiven gest.

- Det är helt enkelt sant, halvt skrek han. Vad ... vad mer kan jag säga? Jag menar, varför skulle jag komma här och ljuga om en sån sak? Hitta på nåt sånt? Jag vet att det verkar fullkomligt otroligt ... men vad ska jag göra? Jag

måste ju få hjälp på nåt vis. Han måste ha hjälp. Och jag vet inte vem som ska kunna hjälpa oss, om inte polisen ...

Han fullbordade aldrig meningen, sänkte blicken och suckade.

Så rätade han plötsligt på sig med ett ryck och såg med uppspärrade ögon på Swärd. Och nu fanns den där äkta rädslan i hans blick igen.

- Gud vet vad som kan ha hänt honom!

Swärd kände hur svårt det var att inte tro på att det som han berättat verkligen hade inträffat. Vad han såg framför sig var en ung människa, som var fullkomligt förtvivlad och kanske på randen till ett nervöst sammanbrott. En människa som tydligen verkligen upplevat något som inte gick att fatta med sunda förnuftet.

- Alltså, sa Swärd, om det här skulle vara fråga om nåt slags skämt ...

- Det är inget skämt! skrek pojken och reste sig med ett ryck från stolen.

Han stod lite vaggande på golvet och darrade i kroppen; det ryckte i hans ansikte och han blinkade hårt. Det såg ut som om han kämpade mot gråten.

Det slog Swärd att pojken kanske var mentalt sjuk. Och han kände sig osäker och visste inte hur han skulle bemästra situationen. Sedan den där gången i Göteborg med helikoptern, bastun, travhästen och medlemmen av kungahuset - ja, ja, alltsammans hade ju varit ett chalmeristskämt - visste han inte hur mycket han skulle våga lita på det som lät otroligt och vansinnigt. Fast å andra sidan hade han som polisman fått erfara att livet sannerligen innehåller vad som förefaller vara otroligheter och otänkbarheter.

Med detta lät ändå i mesta laget.

- Om ni inte hjälper mej ... kan hjälpa honom, sa pojken och stödde sig tungt mot bordet med hängande huvud, så vet jag bara inte vad jag ska göra. Ska jag kontakta flygvapnet?

Han såg ut att behöva komma under läkarvård.

Swärd bet sig i underläppen och suckade.

- Det är klart du ska få hjälp, sa han.

- Och han ...

- Ja, din kamrat också.

Hur i herrans namn nu det ska gå till, tänkte han. Om det finns nån som helst sanning i det här ... förstås. Ja, Jesus. Varför just jag av alla människor? Varför ska sånt här drabba just mej?

- Du måste följa med och titta!

- Ja, ja, sa Swärd. Sätt dej ner och försök och lugna dej nu. Vi ska nog komma underfund med hur det verkligen ligger till med det här. Allting måste ju ändå ha en rimlig förklaring. Eller hur?

Swärd såg på honom och prövade ett leende, som blev på gränsen till grimas.

Men pojken log inte. Han bara såg på polismannen med sina stora uppspärrade ögon och nu darrade han än mer i kroppen.

Swärd anropade sina kolleger i patrullbilen.

- SA Martin tre, sex, sju kom. SA Martin fyra här. Kom.

- SA Martin tre, sex, sju här. Vad är det, SA Martin fyra? Kom.

- SA Martin tre, sex, sju, kan ni omedelbart komma in? Jag har ett ärende här ... som jag behöver lite hjälp med. Kom.

- Det är uppfattat SA Martin fyra. Vi är på väg. Vad gäller det? Kom.

- Det kan röra sig om en tjugofemma. Kom.

- Det är uppfattat. Klart slut.

- Klart slut.

Han vände blicken mot pojken, som satt ytterst på stolskanten, lutade sig fram och vilade huvudet i händerna.

- Jag måste stanna kvar här, förklarade han. Men mina kolleger följer med dej, så får ni tillsammans titta på det.

- Vad betyder det där med tjugofem du sa? frågade pojken lågt.

- Ööö ... försvinnande, svarade Swärd.

Men då ljög han. För det var poliskoden för psykiskt sjuk person.

- Du tror väl att jag är tokig? Och ... det kan jag inte klandra dej för. Jag vet ju inte själv ... vad jag ska tro. Jag undrar nästan själv ...

Han snörvlade till.

Swärd såg hur patrullbilen körde in på gården och reste sig för att gå ut till dem, så att han fick en chans att tala med dem utan att pojken lyssnade. Han tvekade lite om han skulle våga lämna honom ensam. Om det nu var en galning visste man ju aldrig vad han plötsligt kunde ta sig till. Tänk om han började slå sönder inredningen?

Pojken hade börjat tugga på en tumnagel och han var röd i ögonen och blek i ansiktet.

Han tänkte: låt honom slå sönder skiten då. Det är inte min privata egendom. Det går på skattemedel att reparera. Och förresten behöver vi nya möbler.

- Vänta här, sa han. Jag ska bara låsa upp dörren åt dom.

Polismännen Gunilla Wahle och Sven Roslund såg på varandra och sedan på Torgny Swärd.

- Nej, jag skojar inte, skyndade sig Swärd att förklara.
- Nej, men han gör väl, sa Roslund.
- Ska vi ta honom till läkare? undrade Wahle. Hur verkar han?

Swärd kliade sig i nacken.

- Han gör ett äkta intryck. Jag menar, det verkar som att han menar vad han säger. Man tror faktiskt på honom när man hör honom berätta.

- Kan han vara påverkad av nåt? undrade Roslund.
- Han luktar inte sprit, sa Swärd.
- Nej, men det finns ju liksom andra saker.
- Ja, jag vet ju inte om killen kan tänkas vara narkoman, sa Swärd med irriterad röst.

Han började bli trött på det här nu. Ville bli av med det. Roslund och Wahle var hans avbördningsmedel.

Han såg vädjande på dem.

- Ta hand om killen, sa han. Kör honom till nån knäppdokter.

- Men vi måste väl ändå undersöka saken lite närmare. Om nu hans kompis försvunnit, invände Gunilla Wahle, då måste vi...

- Inkalla krimjouren? sa Swärd plötsligt med nytänd hoppfullhet i rösten.

- Det är kanske en utväg, sa Roslund. Men vi kunde väl köra honom dit där han påstod att kamraten försvann. Till att börja med.

Han tog sig om hakan.

- Säg inte att du tror på det? småretades Gunilla.
- Det har jag väl inte sagt. Alla är inte så godtrogna som somliga, sa han och log lite elakt mot Swärd.

Det var inte bara i Göteborg de fortfarande talade om det.

Roslund såg att piken tog. Och han ångrade sig genast, för han ville inte såra Swärd. Han tyckte om honom, inte bara som kollega. De tillbringade en hel del fritid tillsammans också.

- Vi kör honom till doktorn efteråt, sa han. När vi varit och tittat. Du kan väl kontakta krimjouren så länge, bad han Swärd. Vem har den förresten?

- Jag tror det är Karlsson.

- Tror? Det ska du väl ändå veta som vakthavande? Tänk om det hade hänt nåt och du måste leta i papperen för att få veta vem du ska larma. Det vore snyggt det.

2

Swärd stod i dörren och såg bilen köra ut från gårdsplanen, svänga åt vänster och försvinna utom synhåll.

Så där, ja. Då var han i alla fall av med honom.

Han såg upp mot himmelen. Det föreföll inte som om det skulle bli någon fin dag idag heller. Det hade varit en osedvanligt regnig sommar. Han hade läst en artikel i tidningen om att det evinnerliga regnandet berodde på att vulkanutbrottet borta i Amerika hade påverkat några skikt långt uppe i atmosfären.

Han tänkte: det är i alla fall tur att man inte har semester just nu. Fast vem vet om det blir bättre i augusti.

På teve hade han sett reportage om värmen på andra sidan Atlanten. Där slogs värmerekord, bland annat i Texas, där folk till och med dog. Nästan fyrtioåtta grader, hade de visst.

Nåja, så illa är det ju ändå inte här att man riskerar att frysa ihjäl. Eller dränkas. Men man blir bra trött på det jävla regnandet.

Han återvände in. Inredningen var i behåll och möblerna hela.

Swärd tände en cigarrett och satte sig suckande vid telefonväxeln. Han hade helst velat få slippa att ringa

samtalet. Han drog ett djupt bloss och blåste långsamt ut röken. Men han kom ju inte undan.

Han kontrollerade på listan. Så slog han numret till Valentin Karlsson, men hejdade sig en liten stund innan han fullföljde den sista siffran och försökte i tankarna formulera hur han skulle inleda samtalet.

Så att det inte lät alltför vansinnigt. Så att inte Karlsson skulle tro att han blivit fullkomligt galen.

Valentin Karlsson sov. Han drömde att han red på en stor vit häst. I drömmen var han naken och landskapet han red fram genom var en böljande ljunghed, kantad av missformade träd. Långt borta i fjärran skymtade målet. Det var en flicka med långt, råggult hår som satt på en sten i en cirkelrund sjö och log mot honom.

När han vaknade av att telefonen ringde satte han sig tvärt upp i sängen och såg sig förvirrad omkring och kunde inte begripa hur flickan bara hade kunnat försvinna så där.

Telefonen ringde och han förstod att det varit en dröm. Han suckade, sträckte sig efter luren och måste harkla sig innan han kunde svara.

- Ja, Karlsson.

- Det är Swärd nere på stationen. Jag är lessen att jag måste väcka dej.

- Vad har hänt nu då?

Karlsson glömde helt sin dröm medan kollegan på ordningssidan berättade.

- Det är lika bra att jag åker efter dom, sa han då Swärd var färdig. Hur länge sen är det dom gav sej iväg?

- Dom for för en fem minuter sen.

- För säkerhets skull, ta kontakt med dom och meddela att jag kommer också. Jag ska bara klä mej. Det är stora

vägen rakt ut, väl?

- Ja. Och sen tar du vänster efter sju kilometer där det står Solbacka.

- Ja, jag vet var det är. Jag har varit där.
Han la på.

Det gjorde Swärd också. Han var glatt överraskad över att Karlsson inte behandlat honom som en idiot, som ringde och försökte driva med honom så tidigt på morgonen.

3

Karlsson körde. Han gäspade. Kände att det sög lite i magen. Han skulle kanske ha tagit sig tid att bre ett par smörgåsar och dricka ett glas mjölk. Mer bråttom än så var det ju ändå inte.

Rymdvarelser.

Han fnös ljudligt och ruskade på huvudet.

Men det fanns väl förstås något bakom det hela.

Om nu den här grabben hade en kamrat som försvunnit, då måste det ju verkligen ligga något bakom. Om kamraten verkligen försvunnit, ja. Det fanns ju en annan möjlighet också.

Såvida det förstås inte var som Svärd sagt: på det viset att den där ynglingen var spritt språngande galen. Fast han hade ju inte verkat så.

Nej, det låg nog något bakom det hela. Det trodde Karlsson. Och han hade en obehaglig känsla av vad det kunde vara.

Han körde i hög hastighet, kunde kosta på sig att skära kurvorna med besked. Klockan var inte mycket och det var sommarsöndag och än så länge hade han inte mött en enda bil.

Som ung hade han många gånger cyklat den här vägen. Många, många gånger. Föräldrarna hade haft sommarstuga

ute vid sjön; en liten rödmålad stuga med vita knutar. Då hade det varit grusväg hela vägen ut. Nu var vägen breddad, kurvorna rätade och asfalten i stort behov av att lappas. Då hade det gått buss hit ut en gång i halvtimmen. Nu gick bussen en gång i veckan och det undrades allmänt vad det var för mening med den turen.

Han svängde av och körde in på en smalare väg. Det var inte ofta han hade anledning att fara hit. När allt kom omkring hade han faktiskt inte varit här på sex år. Och den gången i tjänsten.

Föräldrarna hade sålt stugan då han var femton och inte förrän åtskilliga år senare, några dagar efter faderns begravning, talade modern om att de måst sälja för att få loss pengar. Men det hade ändå inte hjälpt. Firman hade satts i konkurs.

Valentin tittade på de nya husen längs vägen. Det var inte bara sommarstugor. Flera av dem var åretruntvillor. Till och med så sent som för sex år sedan hade den första halvkilometern grusväg varit kantad av barrträd, tall och gran blandat, och inne bland träden hade det funnits rikligt med blåbär.

Gud, så mycket blåbär de plockat där. Och han som varit liten och ung då, hade ju inte varit störande förtjust över att behöva gå där med modern och plocka bär. En gång hade han skurit upp handflatan på en ormbunke, som han gripit tag om. Det mindes han fortfarande. Som det blödde.

En gång hade en skolkamrat följt med ut för att bo i stugan hos dem en vecka. De hade haft sjötomt och det var långgrundt och badvattnet var fint. Vattnet var så rent att det togs som dricksvatten till hushållen inne i stan. Den där kamraten och han hade gått ut för att ta ett kvällsdopp. Det

var första kvällen. Och kamraten hade skurit upp hela foten på ett tunnband med rostig spik som legat på botten. Det hade blött, det. Sexton stygn hade han fått sys med.

Valentin kom ihåg att kamratens namn var George. Han undrade vad det blivit av honom. De hade gått i samma klass i folkskolan. Men sedan tappade de kontakten och nu hade han ingen aning om ifall George ens bodde kvar i stan. Vad det nu var han hette i efternamn. Det hade han glömt.

Plötsligt bromsade han hårt och bara tittade.

Han ruskade på huvudet; som om han försökte vakna upp ur en dröm.

Han blinkade hårt.

Så skrattade han till och slappnade av.

Han ruskade på huvudet.

Den gamla sommarstugan var borta. Den hade varit kvar för sex år sedan. Nu stod där istället en stor tegelvilla, två våningar hög, som företedde alla tecken på att vara vinterbonad.

Utanför tomten bredvid stod patrullbilen.

Han körde fram och stannade bakom den svartvita bilen.

Han öppnade dörren och klev ur, sträckte på sig och såg bort mot föräldrarnas gamla tomt. Nu såg han. Den nye ägaren hade köpt upp tomten till vänster också och slagit ihop de båda till en enda stor.

Han log ett litet leende och ryckte på axlarna. Han vände sig om och fick syn på uniformer innanför staketet. Han började gå.

Det var Roslund och Wahle, såg han. Och den där rödhåriga pojken.

Han steg in genom grindhålet och nickade åt dem medan han gick längs den stensatta gången.

Sven Roslund såg på honom och suckade.

Han tänkte: jaha, då var det han som hade jouren, då.

Valentin Karlsson hade liksom ynglingen rött hår, fast betydligt tunnare. Dessutom var han fräknig i hela ansiktet. Han var lite välfärdsfet och rörde sig sävligt. Var lätt kutryggig. För en gångs skull slapp man se honom i hans nästan permanenta kostymering: grå kostym med stuprörssmala, opressade byxor och kulört skjorta utan slips.

Kanske det berodde på att det var sommar. Karlsson var klädd i manchesterjeans och blå tröja med korta ärmar samt sandaler.

- Godmorrn, sa Roslund.
- Hej, sa Karlsson.
- Hejsan, sa Gunilla Wahle.

Den rödhårige pojken med det halvlånga håret sa ingenting. Han inte ens nickade.

Valentin kastade en blick mot det timrade huset och kände inte igen det. Där hade förr legat en stuga med grå rappade väggar. Tomten kring huset såg kalhuggen ut. De många björkarna var borta, liksom den stora tallen och granen som haft så underligt böjd rotstam, därför att den växt upp över en gigantisk sten.

Det fanns något bekant i pojkens anletsdrag.

- Du måste vara Björn Molander, sa han.

Ynglingen såg undrande på honom med rynkad panna.

- Det är min pappa, sa han. Jag heter Jerry.
- Ja, naturligtvis, sa Valentin Karlsson.

Det blev på något vis förlösande för honom. Med ens sköljde nuet över honom och allt som varit då och barndomens och ungdomens många somrar här ute försvann såsom en dimma, som den friska brisen svepte bort och förtunnade. Karlsson kände att han rodnade lätt.

- Jag känner din far, sa han. Du är lik honom.

Pojken ryckte på axlarna och såg ut att undra varför i allsin dar polismannen inte satte igång med det som var viktigare.

- Vad är det nu som hänt? undrade Valentin Karlsson. Ska du ta och berätta det.

- Jag rusade in för att hämta kameran. Och när jag kom ut igen, då var han borta. Försvunnen. Det måste ha varit

...

- Från början, avbröt Karlsson.

- Men jag har ju redan berättat.

- Inte för mej.

Jerry Molander suckade, varefter han nickade.

- Ja, alltså, Bengt och jag ...

- Bengt vem?

- Bengt Landström, min kamrat. Vi skulle iväg till Öland och steg upp tidigt för att börja plocka in i bilen. Och sen skulle vi åka och hämta tjejerna.

- Hade ni sovit över i stugan?

- Ja visst.

- Och det var den här bilen ni skulle åka i?

Karlsson klappade bilen som stod på uppfarten på motorhuven. Det var en svart Fiat.

- Ja.

- Är det din bil?

- Nej, Bengts. Min bil ... Ja, den står ju kvar utanför polisstationen. Jag åkte ju in till stan i den.

- Ni skulle alltså åka till Öland. Tillsammans med vad då för flickor?

- Maud Andersson och Anna-Greta Öhm. Dom står väl och väntar på oss och undrar varför vi inte kommer någon gång.

- Var skulle ni ha plockat upp dom?

- Inne i stan. Utanför Mauds hus.

Karlsson nickade.

- Vad var det nu som hände när ni började lasta in i bilen?

- Jo, alltså. Vi började bära ut grejerna och stuva in i bilen. Plötsligt pekade Bengt upp mot himmelen och sa till mej att titta.

Pojken dröjde innan han fortsatte. Valentin skyndade inte på honom, nöjde sig med att betrakta honom. Jerry såg i marken och tuggade lite på underläppen. Så kom det:

- Jag såg ett klot ... liksom. Det såg ut som ... ja, som en tennisboll, ungefär. Det var ungefär så stort. Som så här.

Han visade med händerna.

- Och det lyste starkt.

- Ett klot? sa Valentin.

- Ja.

Han kliade sig i nacken.

- Och hur nära eller långt ifrån befann det sig?

- Ja ... En tre, fyra meter upp i luften. Alldeles över bilen. Här.

Han pekade uppåt.

- Ett lysande klot som svävade över bilen? sa Karlsson och såg på Roslund och Gunilla Wahle.

Roslund stod med händerna i fickorna och en cigarrett i munnen. Wahle hade korsat armarna och betraktade oavbrutet Jerry.

- Ja, sa Jerry.
- Vad gjorde det där klotet?
- Ja, det bara hängde där i luften.
- Bara hängde där?
- Ja.

Jerry gjorde en gest med armarna.

- Jag vet att det låter fullkomligt vansinnigt, men det är faktiskt sant! sa han med gäll röst.

- Såg det ut som en ... tennisboll, det där klotet?

- Nej, men det var så stort. Eller litet ...

- Hur såg det ut då?

- Ja, det var lysande. Klart gult lysande. Ja, ungefär som om det varit en alldeles rund glödlampa som hängde där och svävade.

- Glödlampa?

- Ja. Så såg det ut, kan man säga.

- Jaha, sa Karlsson. Fortsätt. Vad gjorde ni?

- Jag rusade in för att hämta min kamera. Jag sa till Bengt att det där ser ju konstigt ut. Jag hade lagt fram kameran på bordet i hallen. Den skulle ju med till Öland, men jag hade inte hunnit ta ut den i bilen än. Jag sa att vi tar en bild på det.

- Varför ville du ta en bild på det?

Jerry såg förvånad ut - som om han menade att frågan var enfaldig.

- Ja, men det... Det såg ju konstigt ut, och jag tänkte som så att det kanske skulle försvinna, och man ville ju försöka komma underfund med vad i herrans namn det kunde vara. Och berättade man det för nån ... utan att åtminstone ha det på bild, då skulle väl ingen tro det.

- Vad trodde du att det var?

- Det kunde jag ju inte veta.

- Sa din kamrat, Bengt, nåt om vad han trodde det kunde vara?

- Nej ...

- Nåt sa han väl?

- Ja.

- Vad då?

- Han sa: vad i helvete är det för nåt?

- Hm.

Karlsson strök sig över hakan.

- Så du rusade in efter kameran. Och sen då?

- Ja, jag kom ut och då ...

Jerry snyftade till.

- Och då, manade Karlsson på.

- Då var han borta.

- Bengt hade försvunnit?

- Ja.

- Och det där klotet också?

Jerry nickade.

Karlsson måste ruska på huvudet.

- Hur lång tid tog det för dej att hämta kameran?

- Ja ... inte så lång tid. Nån minut. En minut, kanske.

- Vart tog han vägen?

- Det är ju det jag inte vet! Det var ju därför jag åkte in till polisen.

- Har ni inte telefon i huset?

- Jo.

- Varför ringde du inte?

- Det ... det vet jag inte. Det tänkte ... jag bara inte på.

- Så medan ni håller på att packa in i bilen för att fara till Öland ... Vad skulle ni där att göra?

- Ja, vi skulle tälta några dar. Semester.

- För att semestra på Öland, så får din kamrat syn på nåt konstigt på himmelen. Det var han som pekade ut det för dej?

- Ja.

- Och du tittar och du ser ett glödande eller lysande klot, som ser ut som en lysande tennisboll eller glödlampa. Du rusar in för att hämta kameran och det tar på sin höjd en minut, eller ungefär en minut, att hämta den. Och när du återvänder är din kamrat borta. Och klotet syns inte längre. Har jag uppfattat det rätt?

- Ja.

- Och du hade ingen aning om vart han kunde ha tagit vägen?

- Nej. Och det har jag fortfarande inte.

Kalrsson kliade sig på halsen under vänster öra.

- Vet du vad allt det här låter som i mina öron?

- Ja ... Nej ...

- Som nåt osedvanligt otroligt. Vansinnigheter. Han skojar kanske med dej. Han kanske har gömt sej för dej.

- Men varför det? Vi skulle ju åka till Öland. Och tjejerna väntar. Och jag såg ju klotet.

- Exakt var stod han?

Jerry gick bort till bagageluckan och pekade mot marken.

- Här.

Valentin Karlsson gick dit. Roslund och Wahle förenade sig med kriminalinspektören och ynglingen. De tittade alla fyra mot gruset.

En halvmeterstor fläck, perfekt cirkelformad, syntes där. Den var svart mot det gråa gruset.

- Vad har du eldat där?

- Inget ...

- Det är väl olja, sa Wahle.

Hon satte sig på huk och kände på det med handen.

- Det verkar snarare som om nåt bränts där, sa Roslund.

- Det känns strävt, sa Gunilla Wahle och tog bort handen.

Hon synade sin hand, som var svart som kol. Där hon förut hållit handen syntes ett exakt avtryck av hennes handflata. Avtrycket var alldeles kritvitt.

Valentin Karlsson böjde sin nacke och såg upp mot skyn.

Himmelen var igenmulen och nu kände han att det inte var särdeles varmt. Han rös till. Han skulle ha tagit en jacka på sig och strumpor på fötterna.

- Så du tror att det där klotet ..., började han.

Han vände blicken mot Jerry.

- Ja, vad tror du egentligen? frågade han.

Jerry hade blicken riktad mot det vita handflateavtrycket.

- Jag tror det var ....., började han. Jag vet inte, sa han.

Jag vet inte vad jag ska tro. Men ... det måste väl ha varit ...
UFO ...

- Unidentified flying object, sa Karlsson långsamt. Det är vad du tror?

Jerry svarade inte.

Karlsson rev sig i nacken.

- Var är dina föräldrar? frågade han.

- Dom är på Rhodos.

- Så du har stugan för dej själv?

- Ja.

- Hur gammal är du?

- Nitton.

Karlsson nickade.

- Bengt och du låg över här inatt?

- Ja, sa Jerry.